

de private Baners Koncessioner, kunne gøre det tvivlsomt, om den tilskadekomnes efterladte eller paarørende, som han har forsørget, havde Krav paa Erstatning, mener jeg, at den almindelige Lovgivning maa være fuldt berettiget til, naar saadanne Forskrifter udkomme for Statsbanerne, da at gøre dem gældende ogsaa for Privatbanerne, og det forekommer mig at være en meget naturlig Regel, at den paagældende Retsstilling bliver uforandret, hvilken Bane han saa end befarer.

Jeg finder lige som den ærede foregaaende Taler ikke, at der er nogen Grund til at unddrage eller fritage de paagældende Baner for Erstatningsansvaret med Hensyn til det, man i Lovsproget kalder Svie og Smerte eller Vansir og Lyde. Det kan ikke være vanskeligere at taksere Skaden i disse Tilfælde, som her er Tale om, end det er for Domstolene i mangfoldige andre Tilfælde at træffe Bestemmelser i denne Henseende.

Dernæst forekommer det mig, at § 6 lader det uklart, hvorledes den paagældende skal faa sin Erstatning, naar der ikke gennem Forhandling med den paagældende Jærnbanebestyrelse opnaas en Overenskomst derom, idet der kun staar, at Sagen kan indbringes for Domstolene. Betyder det, at der skal anlægges almindeligt civilt Søgmaal? Det maa man vel antage, men dertil finder jeg egentlig ikke, at der er overmaade stor Anledning, og jeg synes, at det i alt Fald burde tages under Overvejelse, om man ikke med Hensyn til slige Erstatningskrav bør lette de paagældende saa meget som muligt at søge til Domstolene, at det ikke skal omgærdes med mange processuelle Vanskeligheder eller være forbundet med store Udgifter. Jeg ser ikke, at der i og for sig kunde være noget til Hinder for, at Undersøgelsen og Paakendelsen af disse Tilfælde som i saa mange lignende Tilfælde blev gjort til Genstand for offentlig Politibehandling, noget, hvorved den paagældende vilde staa sig meget bedre i alle Retninger, end om han skal anlægge civilt Søgmaal mod den paagældende Jærnbanebestyrelse. — Jeg har troet at burde henlede det eventuelle Udvalgs Opmærksomhed herpaa og navnlig paa det Punkt, som forekommer mig at være en Anomali, at man ikke vil gøre

denue Lov anvendelig paa alle Baner, men vil indskrænke den til at give særlige Forskrifter for Statsbanerne, som der efter min Opfattelse ikke er fjerneste Grund til at fritage de private Baner for ogsaa at underkaste sig.

Nellemann: Jeg tror dog ikke, at § 1 i dette Lovforslag, *saaledes som den er ment*, er saa overordentlig forskellig fra det, man fra flere Sider har ønsket. Jeg gaar nemlig ud fra — skønt jeg erkender, at Redaktionen maaske kunde være tydeligere, end den er —, at naar der i sidste Punktum af § 1 staar: „Er Skaden tilfældig eller foraarsaget af den skadelidende selv“, saa skal vel „tilfældig“ betyde det samme, som der i de private Koncessioner betegnes som „foranlediget ved et uafvendeligt Tilfælde“, eller det samme, som i den franske og tyske Lov betegnes som „foranlediget ved tvingende Magt“. Hvis man antager det, eller hvis man retter Ordet „tilfældig“ saaledes, saa bliver jo i denne Henseende § 1 omtrent saaledes, som de forskellige Talere her med Undtagelse af en have ønsket. — Dernæst tror jeg ogsaa, at det vistnok er Paragraffens Mening, at Bevisbyrden skal paahvile Statsbanerne. Der siges jo først ganske i Almindelighed, at Statsbanerne skulle betale, naar Bestyrelsen, eller, hvad der naturligvis er det praktiske, — det vil jo sjældent være Bestyrelsen selv, der er Aarsag i Skaden — nogen i dens Tjeneste er Aarsag til Skaden. Det er Hovedreglen. Naar der ved Siden deraf siges, at Driften er uden Ansvar, naar Skaden er tilfældig, gaar jeg ud fra, at det vistnok maa være Meningen, at Driften skal føre dette Bevis, hvis den saaledes vil komme ind under Undtagelsestilfældene. Og hvis jeg har Ret i disse mine Formening om, hvad der har været Tanken med Paragraffen, forekommer det mig, at saa er det egentlig kun Redaktionen, der staar tilbage, altsaa et Spørgsmaal, som man formentlig, hvis jeg, som sagt, har Ret i min Formening om, hvad der har været Hensigten at udtale i Bestemmelsen, let vil kunne blive enig med Regeringen om.

For Resten vil jeg, idet jeg forøvrigt slutter mig til den sidste ærede Talers (Koch) Udtalelse om, at der er noget urimeligt i, at der skal gælde forskellige